

ALLAH'TAN KORKAN ALİM

Okumuş olduğumuz bu hadîs-i şerîf, Ebû Hüreyre *radiyallahu anh*'ten rivayet olunmuş. Bu hadîs-i şerîf, Ümmet-i Muhammed'in içinden yetişmiş ham alimler ve mürâî kişilerin aleyhinde vârid olmuştur.

Bizim dinimiz, kâmil dindir. Allahu Teâlâ hazretleri, bize her şeyin iyisini, kötüsünü öğretmiş. Peygamberi vasıtasıyla şeriatı, kazâ vasıtasıyla yapmamız gereken işleri, yapmamız gereken işleri, iyi huyları, kötü huyları öğretmiştir.

Her şeyin bir alt sınırı vardır, bir üst sınırı vardır. Hiçbir şey mutlak peşin methedilmiş de arkası bırakılmış değildir. Her şey bir ölçüye dayanır, mantığa dayanır, muhakemeye dayanır. Dinimizin her şeyi güzeldir. Elhamdulillah, bizi müslaman yaratan Allah'a hamd u senâlar olsun.

Dinimizde ilim öğrenmek çok kıymetlidir, çok şerefli, çok sevaplıdır. Sizin şurada oturup birkaç hadîs-i şerîf dinlemenizin çok büyük sevabı vardır. Bizim dilimizin döndüğünce buradan o hadîs-i şerîfleri izah etme-

mizin çok sevabı vardır. İlim güzel şeydir, ilim yolu cennet yoludur.

İyi güzel ama bunun bir de alt sınırı vardır, bir de başka tarafları vardır. Dinimiz her şeyin hududunu çizmiştir. İyi tarafını, kötü tarafını göstermiştir. Alim makbul insandır ama alimin de kötüsü vardır. İlmin de kendine göre dikkat edilmesi gereken incelikleri vardır.

Bu hadîs-i şerîf de bu inceliklerden birisine işaret buyuruyor. Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

إِنَّ فِي جَهَنَّمَ وَادِيًّا تَسْتَعِيدُ مِنْهُ كُلَّ يَوْمٍ سَبْعِينَ مَرَّةً،
أَعَدَّهُ لِلْقُرَّاءِ الْمُرَائِينَ بِأَعْمَالِهِمْ؛ وَإِنَّ أَبْغَضَ الْخَلْقِ
إِلَى اللَّهِ عَالِمُ السُّلْطَانِ

Inne fî cehenneme vâdiyen. “Muhakkak ki cehennemde bir vadi vardır.”

Nasıl dağların arasında dere yatakları, vadiler oluyor; cehennemde de öyle, daha çukur. Cehennem dağları arasında ateşin daha çok toplandığı, azabın daha fazla olduğu öyle bir vadi vardır ki azabı çok müthiş oldu-

ğundan *testeîzü minhü külle yevmin seb'îne merreten*, “Cehennem her gün içindeki o azap vadisinden yetmiş kere Allah’a sığınır. Öyle müthiş azap olan bir deredir, bir vadi-dir.

Eaddehû bi'l-kurrâi'l-mürâîn. “Allahu Teâlâ hazretleri bu vadiyi mürâî kurrâ için hazırlamıştır.”

Riyakâr Kur’an okuyucular hakkında hazırlamıştır.

Mürâîne bi-a'mâlihîm. “Amelleriyle mürâîlik yapan, güzel amellerini başkalarına gösteriş için arz edip de mürailik yapanlar için hazırlamıştır.” *Ve inne ebğade halkı ila'llâhi âlimi's-sultâni*. “Hiç şüphe yok ki insanların Allah’a en çok menfuru, en kötüsü, Allah’ın en çok buğz ettiği insan, sultanın peşi sıra gezen alimdir, sultanın alimidir. Allah’ın en buğz ettiği alim odur.”

Bunu biraz anlamışsınızdır ama yine açıklayalım.

Kıraat farklarını da bilen Kur’ân-ı Kerîm’i iyice ezberlemiş kuvvetli hafızlara;

“kurrâ hâfız” diyoruz. “Kıraati, aşırı biliyor.” demek oluyor.

Kurrâ. “Kur’an-ı Kerim okuyanlar.”

Kur’ân-ı Kerîm’i biliyor, mânasını biliyor, okuyor. Ama *el-mürâîne bi-amalihim*, “Amelleriyle gösteriş yapıyor, gösteriş için okuyor.”

Allah rızası için değil başka insanlara âlimlik taslamak için veyahut kendisinin çok takvâ ehli bir insan olduğunu göstermek için veyahut mevki makam, para pul toplamak gibi bir sebeple riyakârca yapıyor. İhlasla yapmıyor, riyakârlıkla yapıyor.

İşte bunlar; cehennem, o cehennem bile sığındığı vadisine atılacaklar, orada azap görecekler.

Niye?

Bir insan bir suçu bilmeyebilir, bilmediği için yapar. Bugün bir yoldan geliyoruz, kardeşimiz diyor ki “Üç senedir ben aklım başıma geldi.” Koca adam ama “Üç senedir doğru yolu buldum.” diyor.

İnsanın doğru sandığı yollar eğri çıkabiliyor, koştura koştura ömür geçirdiği yerler yanlış yol olabiliyor. Doğrusunu anladığı za-

man doğruya geliyor, eskisinden pişman oluyor, tevbe ediyor. Fakat doğruyu bilip de yapmazsa işte en büyük felaket o oluyor. Kur'ân-ı Kerîm'i okuyor, dinin ahkâmını biliyor fakat Allah'ın emrini bildiği halde onu yaşamıyor. Onu içine sindirmemiş, Allah'tan korkmuyor, bildiği halde böyle olduğu için onun cezası çok oluyor.

Allah'ın en çok buğz ettiği kimse; sultanın gölgesine sığınan, onun mevkiinden makamından istifade etmek için yanına sokulan alimdir.

a. İlmi Ehline Verin

Âlimi's-sultan. "Sultanın alimi."

Onun yanına sokuluyor mevki var, makam var, para var. Sarayı güzel, ikramlar güzel. Oh kaymaklar, meşrubatlar, tatlılar, itibar, izzet ömrü öyle geçiyor. Hayır, Allah'tan korkan alim hakkı söyleyecek, ilmi ehline öğretecek, naehle söylemeyecek. İlmi ehline öğretmeyen mesul olur, naehline öğreten de mesul olur. Naehil insana ilim öğreten de mesul olur.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bir başka hadîs-i şerîfinde buyurmuş ki;

“İlmi ehliyetli kimselerden esirgemeyin, kaabiliyetli kimselerden esirgemeyin.”

Zavallıcılara zulmetmiş olursunuz. İlim öğrenmek istiyorlar, öğretmiyorsunuz, nazlanıyorsunuz.

“Yok, şimdi olmaz. Yarın gel, öbür gün gel, seni okutamam, bilmem ne.”

Bu onlara zulüm! Naehil insanlara da ilmi vermeyin, yazık olur. İlme zulmetmiş olursunuz. Bu sefer ilme yazık.

Domuzun boynuna gerdanlık takılır mı?

Hız. İsa *aleyhisselam* da ona benzetmiş. Naehil olan insana dini bilgi vermek, domuzun boynuna gerdanlık asmak gibi oluyor. Bu bunu alacak, insanların parasını pulunu çarçur etmekte kullanacak. Mürâîlik yapacak, dinini satacak, dünyalık değiştirecek.

Onun için Hız. İsa *aleyhisselam* o devirdeki böyle âlimleri domuza benzetmiş. “Onlara, o tipten insanlara da ilmi öğretmek san-

ki domuzun boynuna gerdanlık takmaktır.” diye bildirilmiş.

O bakımdan bu ilmin inceliklerine herkesin riayet etmesi lazım. Bilen bildiğini Allah rızası için öğretecek, kendisi tatbik edecek. Gösteriştan kaçınacak, mürâîikten kaçınacak. Riyakârlıktan kaçınacak, ihlâssızlıktan kaçınacak, ihlâsı elde etmeye çalışacak. Bilmeyecek ki acaba Rabbi ona ne muamele eder? Âhirette yüreği tir tir titreyecek. Acaba Rab-bim benim günahlarımı affeder mi, affetmez mi?

Tabîinin büyük âlimlerinden Hasan-ı Bas-rî hazretleri, bir Berat gecesinde evinden çıktı ki yüzü limon gibi sararmış, sapsarı ke-silmiş.

Dediler ki;

“Hayrola efendim? Nedir bu böyle, yüzü-nüz çok sararmış, hasta mısınız?”

Dedi ki;

“Günahlarımı biliyorum, gençliğimden bu vakte kadar şu hatayı, şu günahı işledim. İn-san kabahatini bilir; günahlarımı biliyorum ama affedildiğimi bilmiyorum. Günahlarım

belli, ortada ama affedildiğim belli değil. Evet, namaz kıldım, oruç tuttum, ibadet ettim ama onun da kabul edildiği belli değil. iyi amellerimin kabul edildiği belli değil.”

Kötü amellerimin bağışlandığına dair bana yukarıdan kâğıt gelmedi ki; “Hadi, senin bütün günahlarını bağışladım. Mühür, imza, tamam. Korkma!”

Öyle bir şey yok ki!

O halde alim hazer üzere, korku üzere, ihtiyat üzere olacak. Herkes, her müslüman, korku ile ümit arasında olacak. Eğer “Bütün insanların hepsi cennete gidecek, Allah bir tanesini cehenneme atacak.” Deseler; “Acaba o cehenneme düşecek tek kişi ben miyim?” diye korkup titreyecek. Ama bu korkup titremesi de onun hayatını salih ameller işlemekten, muntazaman yaşamaktan, üzerine düşen vazifeleri yapmaktan alıkoymayacak.

Bir de şöyle ümit besleyecek ki; “Allah bütün insanların hepsini toptan cehenneme atacak, bir tanesini cennete sokacak. Acaba o cennete giren ben olabilir miyim?” diye heveslenecek. “Umarım ki Rabbim belki beni sokar.” diye heveslenecek.

Hayat boyunca korku ile ümit arasında bekleyecek. Ömrünün sonuna doğru, Allahu Teâlâ hazretlerine hüsn ü zannını arttıracak.

“Rabbimin lütfunu umarım. İnşaallah beni cehenneminden âzat eder. Umarım ki cennetine beni de dâhil eder.” diye ömrünün sonuna doğru o tarafını galip getirecek.

Ama ilk başta *beyne’l-havfi ve’r-recâ* korku ile ümit arasında titreyecek. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri bir günahattan yakalar, bir günah üzerine ölür, insan mahvolur, gider. Dünyası da mahvolur, âhireti de mahvolur.

Ölüm nerede gelecek, nasıl gelecek, nasıl bir hal üzereyken gelecek? Abdestli mi olacağız, namazda mı olacağız, oruçlu mu olacağız, gafil mi olacağız, cahil mi olacağız? Bilmiyoruz ki!

Gece yatarken mi gelecek, gündüz mü gelecek? Allah saklasın, Allah etmesin abdestsiz mi gelecek, cünüp mü gelecek, içkili mi gelecek, sarhoş mu gelecek, meyhanede mi gelecek? Allah etmesin! Camide mi gelecek?

Ecelin nerede geleceği, ne zaman geleceği belli değil. Yüreğimizi tutacağız, edebimizi takınacağız. Allahu Teâlâ hazretlerine güzel kulluk etmeye çalışacağız. Daima uyanık, daima gayretli, daima dikkatli olacağız.

İnsanlardan mükâfât beklemeyeceğiz. Mükâfâtı Allah'tan bekleyeceğiz.

“Cümle cihan halkı bana düşman olsa Rabbimin yolundan ayrılmam. Cümle cihanı bana verseler Rabbimin rızası yolunu terk etmem. Menfaatlere bakmam.” diyeceğiz.

İnsanın böyle demesi lazım.

Peygamber Efendimiz'e ne dediler?

“Sen bu davadan vazgeç. Biz sana en güzel, en asil kızlarımızdan istediğini verelim, evlen. Çok para verelim, seni başımıza hükümdar yapalım. Etme eyleme, şu bizim dinimize dokunma, putlarımıza dokunma. Kâbe'nin orasına burasına diktiğimiz şeylere sataşma, bizim bu dinimizi tenkit etme!”

“Para vereceğiz, pul vereceğiz ne istersen yapacağız!”

Efendimiz dedi ki;

“Bir elime güneşi verseniz, bir elime de kameri verseniz. Bir elimde ay, bir elimde güneş olsa davamdan vazgeçmem!” dedi; biz de öyle olacağız.

İbrahim *aleyhisselam*’ı ateşe attılar.

Allahu Teâlâ hazretleri, İbrahim *aleyhisselam*’ın ateşe atıldığını neden anlatıyor?

“Siz de öyle olun.” diye anlatıyor.

Ateşe attılar, yoldan dönmedi. Allahu Teâlâ hazretlerinin yolundan dönmedi, putlara tapmadı, kavmine uymadı, cahillere “eyvallah” demedi. Hakkı söylemekten geri durmadı. Hak için çalışmaktan geri durmadı ama Allah da onu *Halîlullah* yaptı.

Halil ne demek?

“Samimi dost, sırdaş dost” demek.

وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

*Ve'ttehaza'llâhu İbrâhîme halîlâ.*¹ “Allah İbrahim’i kendisine dost edindi.”

Allah’ın dostu olmak, sevgili dostu olmak...

¹ 4/Nisâ, 125.

Allah cümlemize güzel haller nasip eylesin. O güzel büyüklerimizin yolundan yürümeyi nasip etsin. Öyle dünyaya meyledip de üç buçuk günlük dünya için iki paralık menfaat için ahireti satmaktan cümlemizi hıfz eylesin.

Ekseriya insanlar “para verir” diye zenginlerin yanına sokulur; bir de nüfuzundan istifade etmek için makam sahibinin yanına sokulurlar. Mevki makam sahibiyse, idareciyse yanına sokulurlar ama doğruyu söylemezler. “Eyvallah efendim!” derler. “Allah ömürler versin efendim!” derler. El etek öperler, önünde iki kat eğilirler.

Bizim büyüklerimizden Ebû Ali el-Faremedî *kaddesallahu sırrahû* Sultan Sencer’in yanına girermiş, Selçuklu sultanı büyük imparator Sencer’in yanına girermiş; sultan ayağa kalkarmış. O da ciddiyetle gelirmiş. “Efendim, şöyle buyurun.” dermiş, tahtına oturturmuş. Ve Sultan Sencer’i çocuk azarlar gibi azarlarmış; “Evladım, Allah’ın emrini tut, şunu şöyle yap bunu böyle yap!” diye nasihatini yaparmış.

O dönemin başka âlimleri de var. Kitaplar yazmış kimseler var. Bir tanesi, adını vermeyeceğim, o da meşhur bir alim. Diyor ki, “Efendimiz, bizim ondan aşağı kalır bir yanımız yok; bize hiç itibar edilmiyor, biz geldiğimiz zaman ayağa kalkılmıyor. Biz öyle itibarlara mazhar olmuyoruz.”

Sultan demiş ki;

“Siz hep bana ‘eyvallah’ diyorsunuz. ‘Tamam efendim, münasiptir efendim’ diyorsunuz. Bu şahıs benden korkmuyor, benim ayıplarımı söylüyor. Âhiretimin düzgün olması için bana nasihat ediyor. Onun için ona hürmet ediyorum.”

Biz de böyle olacağız.

Karşımızdaki adamın mevki makamı - Allah bize o ruh kuvvetini versin, o kalp sağlamlığını versin- her ne olursa olsun hakkı söylemekten bizi alıkoymamalı. Hakkı söylemeliyiz.

“Bu yaptığın yanlış. Şöyle yaparsan doğru olur. Ben seni severim aslında, iyiliğini isterim, maksadım kötülük değildir. Bunu yaparsan şu şu zararlar olur; sonra sen de pişman

olursun. Hak yola gel, bu yanlış yolu bırak!” diyebilmeliyiz.

Herkes böyle derse zalimlerin yanında dalkavukluk olmazsa zalimler zulmünü yapamaz. Dalkavuklar yüzünden oluyor, onların etrafındaki yardımcıları yüzünden oluyor.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi sevdiği kullarla beraber eylesin, sevdiği kullardan eylesin.

Diğer hadîs-i şerîf:

إِنَّ قُلُوبَ بَنِي آدَمَ كُلَّهَا بَيْنَ إِصْبَعَيْنِ مِنْ أَصَابِعِ
الرَّحْمَنِ، كَقَلْبٍ وَاحِدٍ يُصَرِّفُهُ حَيْثُ يَشَاءُ. اللَّهُمَّ
مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ، صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ

Inne kulûbe benî Âdeme küllehâ beyne isbeayni min esâbii'r-rahmâni kekalbin vâhidin yusarrifühû haysü yeşâü; “Allâhümme musarrife'l-kulûbi sarrif kulûbenâ alâ tâatik.”

Bu, *Daru'l-Kudri*'de, *Müslim*'de, Ahmed b. Hanbel'de olan bir hadîs-i şerîf'tir. Abdullah b. Amr b. Âs'dan rivayet edilmiştir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki;

“Âdem *aleyhisselam*’ın evlatlarının hepsinin gönülleri, bütün insanların tek tek gönülleri Rahmân olan Allahu Teâlâ hazretlerinin iki parmağı arasındadır.”

b. İnsanların Gönülleri Allah'ın Elindedir

Kekalbin vâhidin. “Bir tek kalp gibidir.”

Milyonlarca insan olması Allahu Teâlâ hazretlerine güç gelmez. *Sübhânehû ve Teâlâ.* Asla ve kat’a güç gelmez. Bir adamın kalbi gibi Rahmân’ın iki parmağı arasındadır. Şöyle yaparsa kalp böyle olur, böyle yaparsa şöyle olur. İnsanoğullarının gönüllerini ne tarafa akıtırsa oraya akıtır. Ne tarafa meylettirirse o tarafa meylettirir.

Allahu Teâlâ hazretleri her şeye kâdirdir. Mülkünde hak tasarruf eder.

Keyfe mâ yeşâ’. “Allahu Teâlâ hazretleri mülkünde nasıl dilerse öyle tasarruf eder, ne isterse onu yapar.”

لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْئَلُونَ

*Lâ yüs'elü ammâ yef'alü ve hüm yüs'elûn.*²

Kimse de O'na sorgu sual soracak değil ya, insanlar sorgu suale uğrarlar, hesaba çekilirler ama Allahu Teâlâ hazretleri Kâdir-i Mutlak'tır. Ne dilerse öyle yapar. Dilerse yaşatır, dilerse öldürür. Dilerse yükseltir, dilerse alçaltır.

Dilerse bir anda bir padişahı yoksul bir fakirden daha perişan duruma düşürür. Dilerse bir âciz, nâçiz kulu âlâların âlâsına, yükseltilere çıkarır. Bir yoksula cennetin en yüksek derecesini verir; bir Karun gibi zengin insanı, cehennemden en aşağı çukuruna indirir. Bir kalbi idare etmek gibi nasıl dilerse öyle idare eder. Rabbimiz Teâlâ ademoğullarının hepsinin gönüllerini öyle idare eder.

Yusarrifühû haysü yeşâ'. “Gönüllerini ne tarafa isterse o tarafa çevirir.”

Böyle dedikten sonra Efendimiz dua ediyor:

Allâhümme. “Ey Allah'ım, ey Rabbim!”
Musarrife'l-kulûbi. “Ey gönülleri oradan ora-

² 21/Enbiyâ, 23.

ya dilediği gibi çeviren, istediğini gönüllere ilham eden, istediğini yaptıran Rabbim!” *Sar-rif kulûbenâ alâ tâatik*. “Bizim gönüllerimizi senin kulluğuna, sana güzel ibadete, taate sevk et.”

“Gönüllerimizi o tarafa akıt. Sana kulluğu sevelim.” diyor Peygamber Efendimiz.

Muhterem kardeşlerim!

İnsanın dünya ve âhîret saadetinin çok basit bir kaidesi varmış. Bir tanecik; herkesin aklına yer edebilir. Hiç de zor değil! Allah ile dost olursan tamam bitti. Allahu Teâlâ hazretlerinin sevgili kulu olursan bitti.

فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ

Fe izâ ahbebtühû küntüm sem’ahu’llezî yesmeu bihî, dediği gibi.

“Allah bir kulu sevdi mi gören gözü olur, işiten kulağı olur, söyleyen dili olur, tutan eli olur, yürüyen ayağı olur, dünya ve âhîrette onu ihyâ eder, onu her türlü hayırlara erdirir.”

c. Allah'ı Zikretmenin Önemi

Onun için gelin hepimiz Rabbimiz'e tazarrû edelim, boyun bükelim, yalvaralım, yakaralım, bizi sevmediği hallerden kurtarsın. Bu çamurlardan, bu bataklıklardan çıkarsın. Rahmetinin, mağfiretinin içinde yıkasın, pâk eylesin. Sevdiği kullar zümresine dâhil eylesin. Gönüllerimize taatini sevdirdin, yolunu sevdirdin. Ölsek de yolundan ayrılmayacak bir aşk, bir muhabbet, bir sevgi versin bize. Çünkü o aşk, o muhabbet olmadan bu işler olmaz.

Her şey onun iki parmağı arasındadır. Nasıl dilerse öyle yapar, O'nun rızasını kazanmaya çalışalım. Bunun da kestirme yolunu büyüklerimiz düşünmüşler. Bu işlerin inceliklerini çok iyi biliyorlar. Bunun da yolu Rabbimiz'i zikretmektir. Sen onu zikrettikçe O da seni zikreder. Sen onu zikrettikçe O senin yanında yer alır. Ve bu iş böyle gider.

Onun için Rabbimiz'in zikrinden, şükründen gafil olmayalım. Dilimiz tesbihli olsun, kalbimiz zikirli, şükürlü olsun. O dilediği gibi yapar. Teslim olursak Allah tevekkül edenleri sever.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

*Inna'llâhe yuhibbü'l-mütevekkilîn.*³

Rabbimiz kendisine dayanan, güvenen tevekkül edenleri ortada bırakmaz ki sever, ihyâ eder. O bakımdan Rabbimiz'e dayanalım, O'na güvenelim, Rabbimiz'den isteyelim.

إِنَّ قَوْمًا أَحَبُّوا قَوْمًا حَتَّى هَلَكُوا فِي حُبِّهِمْ، فَلَا تَكُونُوا مِثْلَهُمْ؛ وَإِنَّ قَوْمًا أَبْغَضُوا قَوْمًا حَتَّى هَلَكُوا فِي بُغْضِهِمْ، فَلَا تَكُونُوا مِثْلَهُمْ

Inne kavmen ehabbü kavmen hattâ helekû fî hubbihim fe la tekûnû mislehim ve inne kavmen ebğadû kavmen hattâ helekû fî buğdihim fe la tekûnû mislehim.

Deylemî, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'den rivayetle buyuruyor ki;

“Eski kavimlerden bir kavim, başka bir topluluğu sevdi de o sevgiyle ona öyle sıkı bağlandı ki o sevgiden dolayı helâk oldular.”

³ 3/Âl-i İmrân, 159.

Çünkü yanlış insanları sevdiler. Allah'ın sevmediği insanları sevdiler, onlara bağlandılar onların takımını tuttular. Nasıl insanlar Fenerbahçe Beşiktaş takımlarını tutuyor. “Hangi takımı tutuyorsun?” diye soruyorsun; “Ezelden Fenerbahçeliyim.” diyor.

Tevbe, estağfirullah! Ezelden Fenerbahçeliymiş!

Yahu Fenerbahçe olsa ne olur, Beşiktaş olsa ne olur, Galatasaray olsa ne olur? Sana ne? Yirmi iki kişi topun peşinde koşturuyor; sana ne oluyor?

Böyle tutuyorlar; “Ben şu partidenim, sen şu partidensin.” diyorlar.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Bir topluluk bir başka topluluğu sımsıkı sevdi, bağlandı; o bağlılıktan dolayı helâk oldular. Siz onlar gibi olmayın!”

Demek ki kimi seveceğimizi iyi tespit etmeliyiz. Bazen sevgiler ve bağlılıklar böyle futbol takımı tutar gibi körü körüne olursa insanı helâke götürür, kardeşlerim!

Allah'ın sevdiği insanları seveceğiz. Sevdiğimiz zaman sevgimiz bizi helâke götürmesin.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki; “Kişi sevdiğiyle beraber olacak.”

Kimi severse onunla beraber olacak. Onu yapmaya çalıştığı takdirde onun yolunda yürümeye çalıştığı takdirde onunla beraber olacak. Uzaktan kuru kuruya sevmek değil! Özendiği takdirde, uymaya gayret ettiği takdirde.

O zaman bizim memleketimizin ahalisinin çoğu helâk olur, Allah etmesin!

Niye?

Kimisinin gözünde Amerika'nın filanca artisti, kimisinin gözünde İngiltere'nin falanca artisti. Bıyıklar Clark Keybıl'ın bıyıkları gibi, saçlar bilmem nenin bilmem nesi gibi, ceketler Ceymis Bond'un bilmem nesi gibi çantalar bilmem kimin bilmem nesi gibi, ayakkabılar bilmem nenin...

Ne oluyorsunuz ya! Ne oluyor? Kimi seviyorsunuz?

Bak, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Bir kavim bir kavmi sevdi de o sevgiden helâk oldular; siz onlar gibi olmayın.”

Adam gibi bir şeyi sevin.

Seversen bir güzel sev çekme çirkin derdini.

Gidip de eğri büğrü, eciş bücüş şeyler sevilir mi?

Misal boylu poslu bir adam vardı. Yüzü güzel, bedeni güzel, herkes etrafında pervane gibi dönüyor. Kötü huyluymuş; AIDS hastalığına yakalandı, öldü gitti. Arkasından bir de milyonlar bıraktı, çok zengin bir adam, artist. “Bu hastalıkla mücadele edilsin.” diye milyonlar bıraktı.

Onu sevenler, bizim memleketteki hayranları ne kadar saçma bir adam sevmişler, ne kadar yanlış bir adam sevmişler.

Kimisi bir şarkıcıyı sever. Ya bu şarkıcı affedersiniz homoseksüel!

Kimisi falancayı sevmiş. Ya bu adamın ciğeri iki para etmez. Sakatatçıya götürsen beş para vermezler; sen bunun nesini seviyor-

sun? Seveceksen doğru düzgün bir kimseyi sev, ona bağlan.

Ve inne kavmen ebğadu kavmen. “Eski ümmetlerden yine bir kavim bir kavme buğz etti; bir cins topluluk bir topluluğa buğz etti ve o buğzlarından, kinlerinden dolayı helâk oldular.” *Fe lâ tekûnû mislehüm.* “Siz onlar gibi olmayın.”

Kızılmayacak insana kızıyorlar bazen. Filanca adama kızıyor. “Allah! O hacı efendi mi Allah bilmem şöyle etsin, böyle etsin!”

Yaka silkiyor. Ya o hacı efendi sana ne yapmış?

“Sakalı göbeğine kadar!”

Ne olmuş?

“İşte ceket giyemez de uzun şey giyer.”

Ne yapalım?

“İşte bilmem şöyle yapıyor da böyle yapıyor da. Bir sigara içsek razı gelmez de...”

Ya iyiliğini istiyor işte, sıhhatini istiyor, daha ne istiyorsun?

“Ama işte bilmem o kadar da katı olur mu da bilmem ne de...”

Söyle bakalım kusurunu da kurcalıyorsun. Doğru düzgün bir kusur söyleyemiyor ama kızıyor. Yahu Allah'ın yolunda giden insana kızma, helâk olursun! Allah'ın yolunda giden insana kızma!

Kızdığın insana neden kızılıyorsun, bir tahlil et, zihninde kızılmaya değerse kız. Ben falanca adama kızıyorum.

Neden?

“Adam mürâî!”

Tamam, eyvallah.

“Ben falanca adama kızıyorum.”

Neden?

“Yalan söylüyor hocam, on defa tespit ettim yalanını!”

Tamam, yalan sevilmez, yalancı sevilmez! Ama özü doğru, sözü doğru adama buğz ediyor. O zaman helak olursun. İyi insana buğz edersen Allah'ın evliyasıdır. Bütün müslümanlar Allah'ın evliyasıdır. Bütün müslümanların üstünde umumî bir velîlik vardır. Allah'ın evliyasına buğz edersen Allah'a harp ilan etmiş gibi olursun.

Şimdi bir hikâyeyi anlatayım. Olmuş bir hikâye ve bu hikâyeyi duyan şahıs, bizim bu şehrimizde yaşıyor. Adını söylesem bir vasıtaya atlar, evine de gidebilirsiniz. Bu şahıs Diyanet İşleri Başkanlığı'nda seneler önce vazife görürken birisi geliyor, diyor ki;

“Aman, bizim şehrin müftüsü çok kötü bir adam!”

Açıyor ağzını, yumuyor gözünü. Müftü efendiyi kötülüyor da kötülüyor, kötülüyor da kötülüyor. Bizimkiler de -bunu bana anlatan hoca efendi muhterem bir kimse- etraftan dinleyenlerden “ya vah vah, tüh, ne kadar ayıp, din adamı böyle yapar mı?” filan diye onlarla lafa laf katıyorlar.

“Gece eve geldim, yatsı namazını kıldım. Ondan sonra abdestimi tazeledim, nafile ibadetlerimi yaptım, tespihlerimi çektim, abdestli yattım uyudum. Geceleyin rüyamda Hacı Bayram-ı Velî'yi gördüm.” diyor.

Babayiğit bir insan tıknaz, sakalı yüzü güneşten kavruk. Kendi elinin emeğini yemek için helalinden yemek için bu ovada buğday eker, buğday biçerdi, güneşin altında çalışırdı.

“Şöyle kollarını sıvamış, ayağında da takunyalar, ‘Rüyada Hacı Bayram hazretlerini gördüm.’ diye sevinerek yanına gidiyordum. Bana kaşını bir çattı, dedi ki; ‘O müftü efendi evliyâullahtır!’”

Rüyada uzaktan bir bağırmış, “Nerdeyse kulağım patlayacaktı.” diyor.

“Rüya bitti, uykudan uyandım ama kulağım hâlâ çınlıyor.” diyor.

“O müftü efendi evliyâullahtandır.” diye bağırtısı kulağımda hala çınlıyor.

“Hayırdır inşaallah” dedim, “Tevbe ettim.” diyor.

“Ertesi gün daireye gittim. Dün müftü efendi hakkında söylenen şeylerin hepsinden döndüm, tevbe ettim, herhalde doğru değil, dedim.” diyor.

“Nereden bildin, dediler” diyor.

“Şöyle bir rüya gördüm.” dedim, “Rüyayı anlattıktan sonra onlar da tevbe ettiler.” diyor.

“Gel zaman, git zaman o şehirden gelen itimat ettiğimiz bir kimseye sorduk. Sizin şehrin müftüsü nasıldır, tanır mısınız?” dedik.

“Tanımaz olur muyum, aynı mahallede oturuyoruz. Adamcağızın gece ışığı sönmez, seher vakitlerinde ibadetle vakit geçirir. Canını istese mahalleli ona canını verir. O kadar sevimli, mübarek, nurânî bir insandır.”

Bu adamın dediği doğru. Peki bu kadar iyi bir insana öteki adamın buğzu ne?

İlk gelen adamın kötülemesi; bu insanların terazilerine akıl ermez.

Peygamber Efendimiz’i beğenmeyenler var mıydı?

Ne kadar beğenmeyen insan vardı, aleyhinde çalıştılar. Peygamber Efendimiz, Allah’ın peygamberi, seyyidü’l-evvelîn ve’l-âhirîn.

Allah’a dil uzatanlar yok mu?

Hâşâ sümme hâşâ! Allah bu insanlara düşürmesin, akıl fikir versin.

Size gelince; seveceğiniz adamı iyi seçin. Seveceğiniz, ahbaplık edeceğiniz kavmi iyi

seçin. Bu iyi olmayan insanları sevip, onlara bağlanıp, takım tutar gibi -Fenerbahçe Beşiktaş maçı yapıyor gibi- onu tutup da Allah'ın sevmediği insanları tutmuş olmaktan dolayı onlarla beraber cehenneme gitmeyesiniz. O olmasın, dikkat edin! Bir de size nahoş görünür ama Allah'ın sevgili kuludur. Sevgili kullarına da buğz etmeyin, dikkat edin.

Öyle anlaşılıyor ki ihtiyatlı olacağız, yoğurdu bile üfleyeceğiz, insanları umumiyetle iyi bileceğiz. Ben şahsen hayatımda şöyle yapıyorum: Esas itibariyle bir insanı iyi kabul ediyorum. “Şu adam iyidir.” diyorum.

“Hocam fazla saflık olmuyor mu?”

Hayır, “Esas itibariyle o adam iyidir.” diyorum. Ta ki kendi gözümle, kendi kulağımla bir ayıbını bir yalanını, bir kusurunu iki kusurunu üç kusurunu görünceye kadar!

Tamam, gördüm mü o zaman rahat rahat söylüyorum; “Bu adam yalancı arkadaşım, bu adam üçkâğıtçı, bu adam palavracı!” diyebiliyorum.

Onu da söylemek değil de onun için dua etmek lazım da hiç olmazsa o zaman hükmü-

mü verebiliyorum. Ama esas itibariyle herkesi iyi insan olarak kabul ediyorum. Siz de öyle yapın.

إِنَّ كَسْرَ عَظْمِ الْمُسْلِمِ مِثْلًا كَمِثْلِ كَسْرِهِ حَيًّا

Inne kesre azmi'l-müslimi meyten kemisli kesrihî hayyen.

Bu da yine İslâm'ın verasetini gösteren bir başka numune oluyor.

Hız. Âişe validemiz *radıyallahu anhâ*'nın bize bildirdiğine göre Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

“Ölmüş iken müslüman kulun kemiğini kırmak sanki hayattayken kemiğini kırmak gibidir.” buyuruyor.

“Ölünün kemiğini kırmak, dirinin kemiğini kırmak gibidir.” buyuruyor.

Demek ki hayattayken de vefatından sonra da müslümanın her şeyine hürmet edeceğiz. Mezarını çiğnemeyeceğiz, kemiğini oradan oraya atmayacağız, kafatasıyla oynamayacağız.

Bu devirde mezarlıklara tecavüz var; mezarlıkları yıkmak, yerine gecekondular yapıyorlar.

mak, ölülerin kemiklerini oradan oraya atmak, çocukların elinde kafatasları, bunların hepsi büyük günah!

“Ha hayattayken gitmişsin bir adamın kolunu kırmışsın, günaha girmişsin ha ölünün kemiğiyle oynuyor, onu kırıyorsun; fark yoktur.” diyor Peygamber Efendimiz.

Biz insana hürmet ederiz. Biz müslümanlar insana izzet ederiz, hürmet ederiz. İnsandır, Hz. Âdem’in evladıdır. Kemiğine, etine, tırnağına, her şeyine hürmet ederiz. Bizim büyüklerimiz tırnaklarını keser, bir şeye koyup gömerlerdi, toprağa savurup atmazlardı; ona bile dikkat ederlerdi.

Ama şimdi insanın dirisine hürmet yok ki ölüsüne hürmet etsin. Hayattayken kıymet vermiyor ki. Ne komşuluğuna kıymet veriyor, ne hatırını kolluyor, ne hakkını veriyor, ne hakkına riayet ediyor.

“Yahu, bu, akşama kadar senin yanında çalıştı, parasını versene!”

Vermiyor. Fukaracığı etrafında dolandırıyor. Parası da yok değil. İslâm böyle; biz böyle olmuşuz, Allah şaşırınlara doğru yolu gös-

tersin. Kötü huylulara iyi huyluluk nasip etsin.

d. Namaz Günahların Affına Sebep Olur

إِنَّ كُلَّ صَلَاةٍ تَحُطُّ مَا بَيْنَ يَدَيْهَا مِنْ خَطِيئَةٍ

Inne külle salâtin tehuttu mâ beyne yedeyhâ min hatîetin.

Taberânî ve Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Her bir namaz, evvelki namaz ile arasındaki günahların, hataların dökülüp affolunmasına sebep olur.”

Bu bizim beş vakit namazımız var ya, Allah'ın bize büyük lütfudur. Günde beş defa bizi günahlardan yıkıyor. Çünkü aradaki günahları affettiriyor. Şimdi yatsıyı kıldık, akşamla yatsı arasındaki günahları Rabbimiz affetti. Akşamı kılmıştık, ikindiyle akşam arasındaki günahlar affolundu. İkindiyi kılmıştık, öğle ile ikindi arasındaki günahlar affolundu. Sabahı kılacağız, geceyle yatsıyla sabah arasındaki günahlar affolunacak.

Rabbimiz bizi temizlemezse zift gibi oluruz, katran gibi oluruz. Hep böyle ibadetlerle temizleniyoruz, yoksa mahvoluruz, kapkara, katran gibi kesiliriz. Bu kıldığımız namazlar, bu tespihler, bu zikirler bizim çok kabahatlerimizi affettiriyor da ondan böyle ayakta geziyoruz. Onun için yukarıdan başımıza taş yağmıyor.

e. Bakara Suresinin Fazileti

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ سَنَامًا، وَإِنَّ سَنَامَ الْقُرْآنِ سُورَةٌ
الْبَقْرَةَ. مَنْ قَرَأَهَا فِي بَيْتِهِ لَيْلًا لَمْ يَدْخُلْهُ الشَّيْطَانُ
ثَلَاثَ لَيَالٍ، وَمَنْ قَرَأَهَا فِي بَيْتِهِ نَهَارًا لَمْ يَدْخُلْهُ
الشَّيْطَانُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ

İnne li-küllü şey'in senâmen ve inne senâme'l-Kur'âni sûreti'l-bakarati men karaehâ fî beytihî leylen lem yedhulhü's-şeytânü selâse leyâlin ve men karaehâ fî beytihî nehâren lem yedhulhü's-şeytâne selâsete eyyâmin.

Bu hadîs-i şerîf İbn Hibban'da, Taberânî'de ve sair kaynaklarda, Şeyh İbn Saad radiyallahu anh'ten rivayet olunmuş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Inne li-küllü şey'in senâmen. “Her şeyin bir zirvesi vardır.” *Ve inne senâme'l Kur'âni sûreti'l-bakarati.* “Kur'ân-ı Kerîm'in zirvesi de Bakara sûresidir.”

Bakara sûresi, Fâtiha'dan sonra gelip;

الْمَ ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ

*Elif lâ mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîh*⁴ diye başlayan ve “Amenerresûlü” âyetleriyle biten 286 âyetlik o büyük sure.

Bu, Kur'ân-ı Kerîm'in zirvesidir. Sevabı çoktur, fazileti çoktur.

Kim gece bunu okursa şeytan üç gece o eve giremez. Dır dır olmaz, kavga olmaz, süpürgeler uçuşmaz, çanaklar çömlükler kırılmaz, insanlar birbirine darılmaz, karı kocasından ayrılmaz; şeytan giremez.

Demek ki insan üç günde bir okusa işte mutluluğun anahtarı!

“Kim gündüz okursa üç gün evine şeytan girmez.”

⁴ 2/Bakara, 1-2.

Bu *sûreti'l-Bakara*, Bakara sûresi öyle kıymetli bir suredir. Öyle hafızlar hatırlıyorum ki yanımda zikredilmiş; altı saatte Kur'ân-ı Kerîm'i zikrediyor, okuyor. *Fâtiha*'dan başlıyor *Kul eûzü birabbinnâs*'ten çıkıyor. Su gibi, çağlayan gibi... Elhamdülillah!

Rabbimiz bize Kur'ân-ı Kerîm ile ünsiyet nasip eylesin. Kur'ân-ı Kerîm'i su gibi okumak nasip etsin. Kur'ân-ı Kerîm'in sevgisini gön-lümüze yerleştirsin. Mânasını öğrenmek için içimize gayret versin. Kur'ân-ı Kerîm'i bize rehber ve kılavuz eylesin. Kur'ân-ı Kerîm'i bize şefaathçi eylesin. Kur'ân-ı Kerîm'i bize cennette gitmekte delil eylesin. Rabbimiz cümlemizi şefaath-i Kur'an ile cennetine dâhil olanlardan eylesin.

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ بَابًا، وَبَابُ الْعِبَادَةِ الصِّيَامُ

Inne li-küllü şey'in bâben ve bâbü'l-ibâdeti es-sıyâmü.

“Her şeyin bir kapısı vardır; -evin kapısı vardır, caminin kapısı vardır, dükkânın kapısı

vardır, hamamın kapısı vardır- ibadetin kapısı da oruçtur.”

Ne demek?

İnsan oruç tuttu mu hakiki abid kul olmanın yoluna giriyor, kapıdan içeri giriyor, demek. Bir kere insanın içi boşaldı mı, midesi boşaldı mı kalbi nurlanır, kalbi çalışmaya başlar. Bu orucu bir güzel tuttu mu insan *bi-gayri hisâb* sevap alır.

Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri; “Oruç benim için tutulur.” “Eğer benim için tutulursa” demek istiyor, Allahuâlem, “Onun sevabını ben kendim vereceğim, başkası bilmez.”

Bire on değil, bire yetmiş değil, bire yedi yüz değil, ne kadar vereceğimi ben bilirim. Sevabı çok!

Onun için bu oruca riayet edeceğiz. Ramazan’da tuttuğumuz farz. Ramazan’ın dışında çok oruçlar vardır.

İnsan o oruçlara riayet edecek, arada oruç tutuverecek.

Ama bizim bilmediğimiz, umumiyetle halkımızın iyi bilmediği bir nokta var, muhterem kardeşlerim!

Biz orucu sadece aç ve susuz kalmaktan ibaret sanıyoruz. Su içmeyeceğiz, yemek yemeyeceğiz. Peki, bu gözler etrafta ne arıyor? Radyoya bakar, televizyona bakar, müstehcen gazetenin resimlerine bakar, sokakta geçen kadına kıza bakar. Olmadı ki! Hem oruçlu hem de böyle yapıyor. Diliyle onu bunu incitir. Yalan dolan, gıybet, dedikodu eder, yalancı şahitlik yapar; olmadı! Gıybet orucun sevabını alır, götürür.

Gıybet; bir başka müslümanın aleyhinde kötü şeyler söylemek, olan bir şeyleri söylemek. Onun üzerinde olan bir şeyleri söylemek gıybettir; olmayan şeyi söylemek iftiradır. Orucun sevabını götürür.

Kötü huylar orucun sevabını götürür. Onun için insan oruç tutacaksa melek gibi olacak. Diline sahip olacak, eline sahip olacak, sözüne sahip olacak. Birisi gelse çatsa, Peygamber Efendimiz; “Ben oruçluyum!” desin, diyor. “Sana uymam!”

Orucu öyle tutabilirse insanın sevabı çoktur. Öyle tutamazsa vebali çoktur. Orucu tutuyorum sanıp da gözüne oruç tutturmazsa, diline oruç tutturmazsa, kulağına oruç tut-

turmazsa, âzâlarına oruç tutturmazsa bütün âzâlarını kötü huylardan korumazsa o oruç olmaz. Başına çalınır; aç ve susuz kalmaktan gayri hiçbir faydası olmaz.

Eğer usulüne uygun oruç tutarsa ibadetin kapısından içeri girmiştir. Cenâb-ı Hakk'ın sevgili kulu olmaya doğru iyi bir başlangıç demektir. O kapıdan geçti mi iyi neticelere vâsıl olacak demektir.

إِنَّ لِكُلِّ عَمَلٍ شِدَّةً، وَلِكُلِّ شِدَّةٍ فِتْرَةٌ. فَمَنْ كَانَتْ
فِتْرَتُهُ إِلَى سُنَّتِي فَقَدْ اهْتَدَى، وَمَنْ كَانَتْ إِلَى غَيْرِ
ذَلِكَ فَقَدْ هَلَكَ

İnne li-küllü amelin şiddeten ve li-küllü şiddetin fetretün fe men kânet fetretühû ilâ sünnetî fe-kadi'htedâ ve men kânet ilâ ğayri zâlike fe-kad heleke.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadîs-i şerîf inde şöyle buyuruyor:

“Her yapılan ibadetin, taatin, amelin bir şevkli zamanı vardır. Heyecanla, şevkle, koştura koştura yapıldığı hevesli zamanı vardır,

şiddetli zamanı vardır. Ve her şiddetli, şevkli işin de bir zaman gelir bir yorgunluğu olur.”

Her zaman baklava börek yenmez bir de insan biraz yorulur, şöyle bir bıkkınlık gelir oturup dinlenmek ister.

“Eğer bir insanın fetreti, ibadette şöyle bir gevşemesi, yorgunluğu Peygamber Efendimiz’in sünnetine uygun tarzda olursa.” *Fekadi’htedâ*. “O da bir hidayet bulur.”

“Peygamber Efendimiz’in sünnetine muvafık olmayan bir gevşeklik tarzında tecelli ederse o insan helâk olur.”

Muhterem kardeşlerim!

Birçok kimse sanıyor ki sevabın çok kazanılması için çok ibadet yapmamız lazım. Yüz rekât namaz kılmamız lazım, bin rekât namaz kılmamız lazım, şu kadar hayır yapmamız lazım.

Peygamber Efendimiz öyle buyurmuyor. “İbadetin en faziletlisi az da olsa istikrarlı ve devamlı olandır.” buyuruyor.

Müdevim olacaksınız!

Ellezîne yukîmûne’s-salâh.

“Namazı ikâme ederler”den maksat ne demek?

“Namazı kırlarlar” demiyor da “Namazı ikâme ederler.” diyor, Kur’ân-ı Kerîm’de.

Ekîmü’s-salâh, “Namazı ikâme ediniz!” diyor. *Sallü’s-salâh*, “Namazı kılınız!” demiyor.

“Namazı ikâme etmek” ne demek?

“Eğri büğrü yapmamak, dosdoğru yapmak, devamlı yapmak” diyor bazı âlimler; böyle izah ediyorlar.

“Ben bir ara bir heveslendim, her gün yüz rekât namaz kılardım, şimdi namaz da kılmıyorum!”

Olmaz!

Ne o zaman yüz rekât namaz kılaydın, ne şimdi bırakıydın; şöyle bir ölçülü gitseydin.

“Ben ibadetleri çok seviyorum, yeni deriş oldum. Müsaade buyurun on bin adet *yâ Allah* çekeyim.”

Kardeşim yüz adet çek, ondan sonraki zamanda da istirahat et, dersine bak.

“Hocam, çok çeksem.”

Çeksen iyi ama devam ettiremezsin. Devam ettiremeyince de vebal altına girersin. Bir zaman gelir bırakırsın, vebal altına girersin. Ölçülü olacak!

f. İbadetlerde Ölçülü Davranmak

Peygamber Efendimiz'in zamanında üç tane sahabe dediler ki; "Bizim günahımız çoktur. Çok sevap kazanmak için ne yapalım?"

Bir tanesi dedi ki; "Ben bütün ömrüm boyunca hiç vakit kaybetmeden her gün oruçlu olacağım."

Bir tanesi dedi ki; "Bundan sonra bana geceleri hiç uyku yok; her gece sabahlara kadar ibadet edeceğim."

Bir tanesi de; "Ah bizi bu ibadetten alıkoyanlar hep kadınlar" demek istedi galiba. "Hiç evlenmeyeceğim, nikâh filan yok, tek başıma yaşayacağım." dedi.

Peygamber Efendimiz'e bunların kararları ulaştı, malumu oldu. Efendimiz o zaman çok sinirlendi. Sinirlendiği zaman şuradaki damarı kabarırmış; mübarek Peygamberi-

miz'in damarı kabarcak kadar sinirlendi ve buyurdu ki;

“Ben sizin Allah'tan en çok korkanınızım. Ama bazı günler oruç tutuyorum, bazı günler iftar ediyorum. Gecenin bir kısmında kalkıp teheccüd kılıyorum ama yine uyku da uyuyorum. Peygamber olduğum halde kadınlarla da evlenmişim.”

Nikâh günah değil ki. Allah insanı kadınlı erkekli yaratmış.

Rabbimiz'in yaratmasında bir kusur mu var?

Evlenmek de olacak. Evlenmek olmazsa çocuk olmaz, çocuk olmazsa nesil devam etmez. Bu dünyanın süsü, âdemoğludur, bu âlemin süsü âdemoğludur. Âdemoğlunun nesli devam edecek, evlenecek tabi, evlenmekte sevap var.

İnsanın evlilik muamelelerinde sevap olduğunu, Peygamber Efendimiz bildiriyor.

“Ben sizin Allah'tan en çok korkanınızım. Benim sünnetime uymayan benden değildir!” dedi.

O halde biz çokça ibadet yaparken de sünnete uyacağız, istirahat edeceğimiz zaman da sünnete uyacağız. Uyumak zamanında uyuyacağız, kalkacak zamanda kalkacağız.

Selmân-ı Farisî geceleyin Ebü'd-Derdâ *radıyallahu anh'e* misafir geldi. İkiisi âhîret kardeşi olmuşlar. Yatağı hazırladı, Selmân-ı Farisî hazretlerine; “sen yat” dedi.

Selmân-ı Farîsi sordu; “Sen ne yapacaksın?”

“Benim biraz vazifelerim var da ibadet edeceğim.”

“Yat aşağı!” dedi, “Sen yatmazsan ben de yatmam!” ve onu yatırdı.

“Sen yatmazsan ben de yatmam.” deyince ev sahibi olduğu için o da yattı. Herhalde nefesi muntazam hâle gelince yavaşça yataktan kalkıp yine ibadet etmek istedi. Selmân-ı Farisî kolundan tuttu; “Yat aşağı!” dedi. O da uyumamış. Böyle birkaç defa oldu ve onu zorla uyuttu. Ama teheccüd vakti gelince “Hadi bakalım, şimdi kalk!” dedi. Hem kendisi kalktı, hem onu kaldırdı.

Abdest aldılar, teheccüd namazlarını kıldılar. Ondan sonra kalktılar, Peygamber Efendimiz'in mescidine gittiler. Gündüz de orucunu bozdurmuştu. "Sen yemezsen ben de yemem." demişti.

Ebü'd-Derdâ *radiyallahu anh* olanların hepsini Peygamber Efendimiz'e şikâyet etti:

"Yâ Resûlallah, Selman bana orucumu bozdurdu, gece ibadetimi yaptırmadı, uyku uyuttu!" dedi.

Peygamber Efendimiz de;

"Selman haklı." dedi. "Senin üzerinde ailenin hakkı var, boşuna mı evlendin? Ailene karşı vazifelerin var. Senin üzerinde şu bedeninin hakkı var. Uyku uyutacaksın bu bedene, bu beden senden davacı olur. Senin üzerinde ibadet borçları var, vazifelerin var. Her hak sahibine hakkını ölçülü olarak ver!" dedi.

O halde bizim istirahatimiz de ibadetten çekilmemiz ve istirahat etmemiz de sünnete uygun olacak, ibadet etmemiz de sünnete uygun olacak. Efendimiz; "Şu vakitte yatın." demiş, "Baş üstüne!" der, yatarsın. "Şu vakitte kalkın, ibadet edin!" demiş, edeceğiz.

g. Sünnete Uygun Hareket Etmek

Sünnete uygun hareket edersek felah buluruz. Sünnete uymayan bir tarzda kendi keyfimize tâbi olursak Ümmet-i Muhammed olarak o zaman helâke gideriz.

Bizim dinimizin terazisinin doğru tartısı sünnettir. İbrenin doğru gösterdiği yer, sünnettir. O bakımdan ibadetleri ölçülü yapalım. İstirahatleri de yerli yerinde yapalım. İbadet edilecek zamanda da gayreti elden bırakmayalım. Şimdi bir güzel yatacağız.

Kusura bakmayın söz biraz uzadı; yatacağız. Yattıktan sonra sabah namazında uyku yok; sabah namazında camiye geleceğiz. Peygamber Efendimiz öğleyin uyku tavsiye ediyor, sünnet. Kaylüle uykusu var. Mümkünse tüccar kardeşlerimiz yapacak.

“Efendimiz’in sünnetidir.” desin, dükkânında koltuğa sedire şöyle bir uzansın. Çünkü sünnet, öyle uzandığı zaman geceye kuvvet oluyor.

Pazartesi perşembe günleri Efendimiz oruç tutmuş. O zaman oruç tutarsınız başka zamanlar tutmazsınız. Her şeyi böyle ölçülü

bir tarzda yaparsınız, bedeni yıpratmazsınız.
Bu beden bize lazım.

Kendi aklınızı, şuurunuzu oynatmazsınız.
“Derviş oldu, deli oldu!” diyorlar. İnsan der-
viş olunca deli olmaz ama dengesiz ibadet
edince tabi şaşırır. Dengesiz olmayacak, her
şeyi ölçülü olacak!

Bak Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;
“İbadetten çekilmesi ve gevşemesi benim
sünnetime uygun tarzda olursa hidayet bulur.
Sünnetime aykırı tarzda olursa ibadetten so-
ğuma olmuş olduğu için o zaman helâk olur.”

O halde muhterem kardeşlerim!

Hülasası şudur ki sünnet-i seniyye-i ne-
beviyyeye sımsıkı sarılalım. İşte bak elimizde
bir kitap var, her sayfasında kaç tane güzel
tavsiye var, hikmetli tavsiye var. Her yerde
de bulunan şeylerdir.

Peygamber Efendimiz’in hayatını okuyalım,
sîretini okuyalım, ahlâkını okuyalım, sünneti-
ni okuyalım, hadislerini okuyalım; kendimizi
ona göre tanzim edelim.

Yerken; “Resûlullah şöyle yer de şunun
için yiyorum.” dersek yemek yerken sevap

kazanırız. Uyurken; “Resûlullah Efendimiz Şu zamanda Şöyle uyurdu.” dersek uyurken sevap kazanırız.

h. Yüz Őehit Kazanmanın Yolu

Her Şeyi sünnete uygun yapalım; o zaman her Őeyimiz ibadet olur. Ümmetin fesada uğradığı zamanda, huylarının bozulduğu, ahlâkının bozulduğu, ibadetlerin gevşediği âhir zamanında Peygamber Efendimiz’in sünnetine sarılana yüz Őehit sevabı var. Allah sizlere ve bizlere Peygamber Efendimiz’in sünnetine uymak suretiyle o Őehit sevaplarını almayı nasip etsin.

Fâtiha-i Őerîfe mea’l-Besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

30 Recep 1406 / 10.04.1986

Ankara

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

